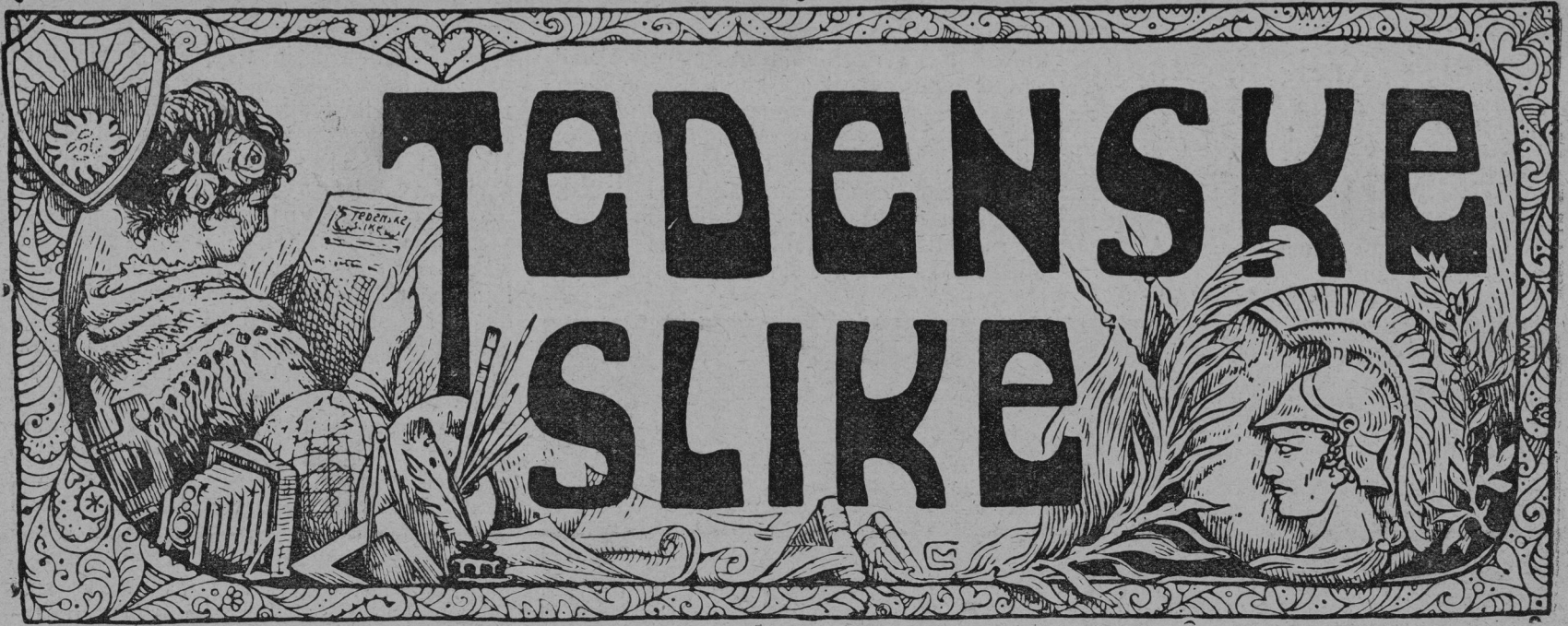

Štev. 43.

V Ljubljani, v sredo 24. oktobra 1917.

Leto IV.

S kavkaškega bojišča: Naše topničarstvo na pohodu po gorski cesti.

Dr. Janez Krek na zadnji poti.

Že dolga leta ni videla Ljubljana pogrebne slovesnosti, kakršna je bila sobotna 13. t. m. Spomnili smo se onega žalostnega popoldneva, ko smo spremljali našega Aškerca k večnemu počitku.

Cesar Karel opazuje iz častniškega skrovišča v kraških skalah potek bojev ob Soči.

Vsa Jugoslavija je šla za Krekovo krsto. Žalost je združila Srbe, Slovence in Hrvate, stanove in stranke, žalost za možem, ki je bil vodnik na poti v srečno bodočo t. Narod se je v soboto klanjal osebi umrlega, klanjal se je ideji. Tako je postal Krekov pogreb manifestacija za našo jugoslovansko stvar.

„Ta pogreb nikakor ni bil žalna procesija ljudi ... bil je slavnostni sprevod za vojskovodjem, ki je zmagal, ko je padel,“ je zapisal te dni Iv. Cankar. „Nikoli se še niso vsi, ki resnično ljubijo slovenski narod in zaupajo v njegovo prihodnost, tako tesno strnili v eno vrsto ...“

Nepozaben ostane onim tisočem, ki so spremili pokojnika na pokopališče, pretresljivi nagrobni govor voditelja naše državnozbornske delegacije dr. Korošca. Množica je plakala, pa zopet so oči, plavajoče še v solzah, se iskrile, sklonjene glave so se dvigale, ko nam je voditelj naših narodnih zastopnikov klical: Dvignite glave, ker se približuje vaše odrešenje! Napravilo je velik vtis, ko je knezoškof dr. Jeglič po končanem govoru s pritrdilno gesto segel v roko govorniku, ki je oznanil neomajni boj za našo jugoslovansko stvar ter prisegal ljubljenu pokojniku, da hočemo v tem boju ostati složni in neizprosni. Z globokim ginjenjem je poslušala množica tudi prisrčne besede predsednika „Češkega Svaza“, posl. Staneka.

Ko so padale prve grude v grob, je pričelo deževati. Zaplakalo je nebo in mrak je legal na zemljo ... Na obrazih onih tisočev pa, ki so se vračali v mesto, si sicer videl žalost, a videl si tudi tisto nezlomljivo odločnost, ki ne odneha in ne zapušča poti, na katero smo se podali. Od Krekovega groba nas vodi ta pot naprej proti jasnim ciljem!

Pogreb so natančno že popisali dnevniki in na kratko smo ga opisali tudi že v „Ted. Slikah“. Danes naj navedemo le še

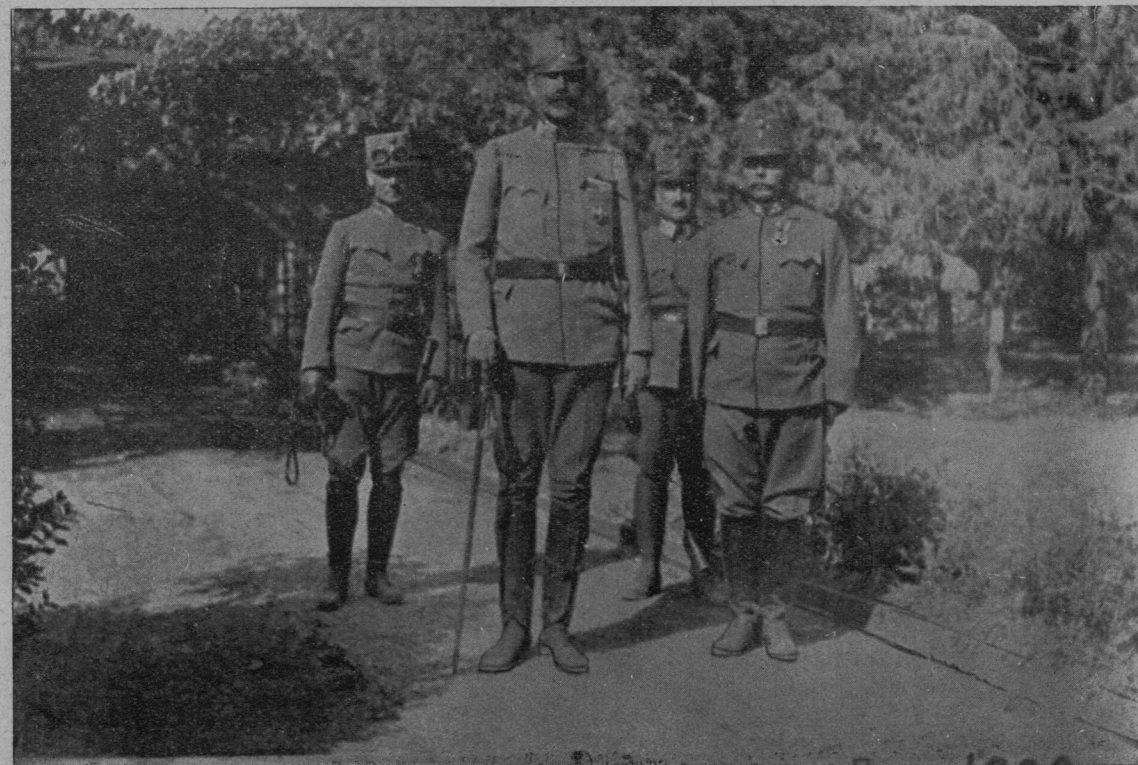
glavne točke nagrobnih govornikov. Predsednik jugoslovanskega kluba, dr. A. Korošec je dejal po vvodnih stavkih: V svoji veliki ljubezni si se obrnil tudi do najrevnejšega med revnimi, do svojega milega, ljubega slovenskega naroda. Videl si, kako ta naš narod trpi, čutil si žnjim in zato si ga še bolj iskreno ljubil. Videl si njegovo uboštvo, zato si mu skrbel za kruh; videl

v teh žalostnih časih ti je vstala misel za osvoboditev našega ubogega naroda. Jasna in lepa je bila tvoja misel. Videl si, da je naš jugoslovanski narod, da smo Srbi, Hrvati in Slovenci v tem velikem splošnem krvavljenju postali zreli da se osamosvojimo, da si ustvarimo svojo lastno, neodvisno državo, da odrešimo sebe tuji jarem. In ko si to spoznal, si vrgel vse strankarske okove raz sebe ter si poiskal vezi, ki vežejo celokupni jugoslovanski narod. Hitro si začel delati, hitro, da uresničiš to svojo veliko idejo. Mi, ki smo bili s teboj, vemo, kako si gorel za uresničenje te misli, kako si neutrudno pridobival prijatelje, kako si vedno širil naš krog in kako si vedel razpršiti vse predsodke. Tvoja ideja je rasla med nami in se širila. Polni zaupanja smo zrl v bodočnost, da se uresniči naša osvoboditev.

Pa kaj si nam storil! Takrat, ko smo te najbolj potrebovali, ko so se nam postavile nasproti največje težave in ovire, sedaj, ko hočejo tujci navaliti na nas novo trpljenje, greš in nas zapustiš! Tvoja smrt bo nam rodila nove neprijatelje, ki skrito rujejo proti nam in nam stavijo ovire, da bi se nam ne uresničila tvoja velika ideja. Zato vzdihujemo ob tvojem grobu, ker si nas ravno sedaj, ko te najbolj potrebujemo, zapustil ravno ti, v katerega smo najbolj zaupali.

Toda bratje in sestre, na grobu dr. Kreka ne smemo vzdihovati! Iz groba slišim glas: Levate capita vestra, ecce enim appropinquat redemptio vestra! — Dvignite glave, ker glejte, že se približuje vaše odrešenje! Roko v roki hočemo stopati svojo pot naprej, da dosežemo zjedinjenje jugoslovanskega naroda. Bodite složni, odločni, dosledni, da dosežete veliko idejo svojega naroda. To velja za nas vse, to velja posebno pa tudi za nas, ki smo narodu odgovorni za svoje delo.

Mi slišimo glas iz groba in sprejemmo tukaj pred celim narodom tvojo oporoko.

Najvišji poveljnik soške armade, nadvojvoda Evgen s svojim štabom na soški fronti. Nadvojvoda Evgen je v Ljubljani osebno znan, ker je prebival večkrat v tukajšnjem samostanu.

davno minulem času, ko se je postavil ves svet proti nam, ko so nas nedolžne zapirali, ko so nas z bajoneti gonili skozi podivjano druhal, ki je pljuvala na nas, nas psovala in suvala, ko so naši najboljši možje ginevali v ječah. Takrat si isprevidel, kaj je trpljenje, pod tujim jarmom! In v teh težkih,

Predvsem mi, najožji tvoji prijatelji iz Jugoslov. kluba, hočemo zastaviti vse svoje sile, da se uresniči tvoja ideja jugoslovanske države. Srbi, Hrvati in Slovenci se hočemo skupno bojevati za to veliko idejo.

Prijatelj! Bog ti daj pokoj in mir, večna luč naj ti sveti, prijatelj! Z Bogom!

V imenu „Českega svaza“ je govoril nato predsednik poslanec Fr. Stanek:

Bratski jugoslovanski narod!

Našega tovariša dr. Kreka ni več med nami. Bitka žalost je zadela srce slovenskega naroda in z njim ves jugoslovanski narod. On, ki je bil pripravljen žrtvovati vse

osnuje gospodarsko organizacijo. In ko je bil zadnjič v Dalmaciji, je prišel na skupščino Zadružnega saveza, da nas okrepi in vzpodbuja, da nas uči, kako veže skupna vez vse Jugoslovane in kako moramo ljubiti svojo domovino. To njegovo delovanje med našim ljudstvom še povečuje našo žalost ob njegovi prerani smrti. Zapustil nam je

razhajalo občinstvo in vračalo v resne misli zatopljeno v mesto. V grob so položili truplo dr. Kreka, a v srcu so prinesli s seboj najtrajno vero v našo jugoslovansko bodočnost. Odprite jim srca vsem tem tisočem, vi, ki še nočete verjeti, da stopamo v nov čas, v vseh teh srcih boste našli le eno misel, eno željo, eno zahtevo — Jugoslovanstvo!

Cesar Karel s svojim spremstvom opazuje s Krasa (na desni spredaj sede) potek boja za hrib sv. Gabrijela.

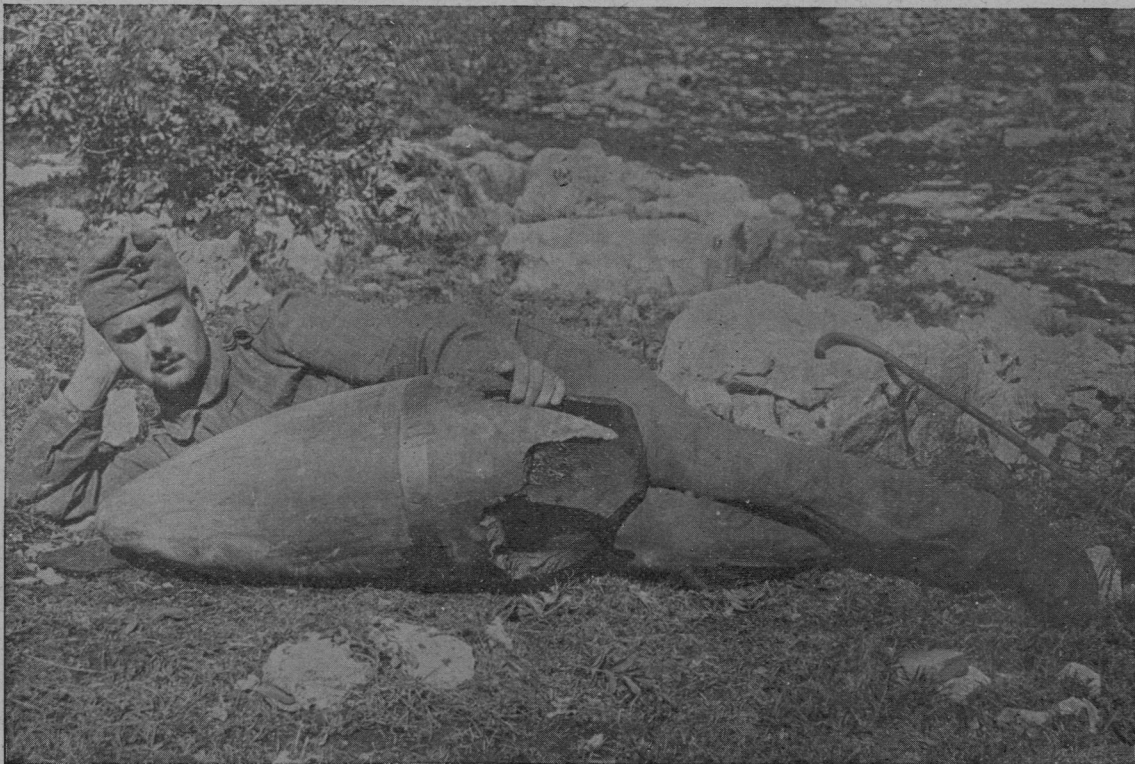
za čast in boljšo bodočnost jugoslovanskega naroda, nas je zapustil. A on ni delal samo za vas, njegovo delo je veljalo vsem Slovanom v tej državi, zato je z njegovo smrtjo počila ena struna tudi pri nas Čehih. Jugoslovani in Čehi smo delovali skupno za eden in isti končni cilj. Zato bosta oba naroda kruto pogrešala preminulega, ki je bil nam češkimi poslancem mil in drag tovariš. V težkih in grozljivih dneh so utripala vaša in naša srca enako in tako mora ostati tudi v bodoče, dasiravno dr. Kreka ni več med nami. Ljubezen med slovanskimi narodi je bila njegova ideja in zaupanje v boljšo bodočnost vseh Slovanov mu je bila vodilna misel. Iste cilje imamo tudi mi Čehi, zato moramo delovati skupno in složno roko v roki od severa do juga. Zato se moramo boriti skupaj proti istemu sovragu, da si ohranimo svojo bodočnost. Jugoslovanski narod je izgubil v dr. Kreku vrlega človeka in izbornega politika. Z jugoslovanskim narodom žalujemo tudi mi Čehi ob tem preranem grobu. Omagali ne bomo. On lahko spi mirno z zavestjo, da bomo nadaljevali njegovo delo ter bomo dokazali, da smo zreli za dosego onih ciljev, za katerimi je stremil njegov duh. Večen mu spomin!

Hrvat poslanec Ante Dulibić je govoril kot zadnji govornik:

Tužna gospoda!

Danes spuščamo v grob očeta domovine dr. Kreka. Mi v Dalmaciji, ki jo je pokojni tako zelo ljubil, smo vzdrti ob žalostni vesti o njegovi smrti. Da se je zgodilo to v tem strašnem času, našo žalost še poveča. Kakor neka tajna moč je gnala dr. Kreka še zadnje dni pred njegovo smrtjo v ljubljeno Dalmacijo, morda, ker je čutil, kako zelo smo potrebni njegove ljubezni in njegovega dela. Prišel je dr. Krek med nas, da nam osnuje Zadružno zvezo, da nam

sijajen vzgled neumornega dela, požrtvovalnosti, nesebičnosti in značajnosti, učil nas je složnosti ter nam pokazal pot do odrešitve, vstajenja in sreče. Izročam ti, prijatelj, naš zadnji pozdrav kot cvetko našega polja.

Ostanek ogromne laške granate, ki je padla na goriško fronto.

Bodi ti lahka črna zemlja, a narod tvoj, večno hvaležen, ti ohrani večen spomin. Čast in slava ti, prijatelj dr. Krek!

Zadnjič so zadoneli glasovi žalostinke „Blagor mu“ čez grob pod večerno nebo. Grude so se vsipavale na krsto in lahen dež je začel rositi z neba. Le počasi se je

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

13. nadaljevanje.

»Mister, vi hočete mojega moža uničiti!« je kričala in krčila pesti. »Uničiti, ne pa rešiti, kakor ste mi obetali!« Zato pa vam ne zaupam več ter ne pojdem z vami nikamor več. Pojdite, kamor hočete, jaz pa ostanem v Newyorku. Če bom le mogla, bom delovala odslej celo proti vam ter pomagala svojemu soprogu, da vam tem bolj gotovo uide.«

Zelo je bila jezna in energično je cepetala z obema petama ob tla.

Dodd je bil obupan in očaran. Razkazena Polly je bila krasna, in njegova simpatija je zato le naraščala. Toda na »Mauretanijski« je bil najel že dve kabini, da bi bil na njej dva dni poprej v Liverpoolu, kakor »Pennsylvaniji« v Plymththu.

»Mrs. Bell,« jo je rotil, »zakaj mi ne zaupate?!«

»Zaradi vaše tiralnice! Nalagali ste me!« je odgovorila brez okolišev. »Zato ostanem tu. Če ga ne najdem tukaj, se odpeljem v Hamburg ter od ondi na Nemško. Tam ima Jack sorodnike, strica, ki mu je bil drugi oče.«

»Kaj veste, kje živi njegov stric?« je pozvedoval Dodd z nedolžnim obrazom.

»Kako se tistemu mestu reče, sem pozabila,« je odgovorila Polly, »toda to vem, da je majhno, prijazno mesto. Tam je hodil Jack nekaj let na gimnazijo ... tudi imen

profesorjev, o katerih mi je večkrat pripovedoval, se sedajle ne domislim ... ampak počasi se že vsega spomnim.«

»Mrs. Bell, predlagam vam nekaj,« je dejal Dodd odkritosrčno, »iz česar izprevidite, da imam pošteno voljo ustreči vam resnično popolnoma. Priznavam: brez policije ne opravi

ničesar. Toda policija brez tiralnice z Jackovo sliko tudi ne opravi ničesar. Dobiti pa ga morava! Predlagam vam torej, da ga popolnoma zatajite, kadar ga nama policija predstavi. Trdite odločno, da ni pravi Jack Bell, da ga ne poznate, ter da ga še niste nikoli videla! Nato ga zopet izpuste ... midva pa pojdeva lepo mirno in skrivaj za njim ter uredimo vso reč po domače med nami. V sanatorij pa mora seveda na vsak način.«

V tem hipu so prinesli Doddu brezžično brzojavko, da Jacka na »Pensylvaniji« ni več ter da ga ni najti nikjer.

»Niti dve uri ga niso iskali« se je gotil Dodd. »Ampak na krovu je vendarle!«

»Naslednjaga jutra sta se Dodd in Polly že vozila na »Mauretanijski« proti Liverpoolu. Prve dni sta imeli ladji brezžično zvezo med seboj, in Dodd je naprosil kapitana Siemsa znova, naj iščejo tatu, ker je prav gotovo še

pomočjo stewardovo ponoči preseliti v sosednjo kabino, ki je bila prazna.

Šele šestega dne se je obrnilo komedijantu na bolje, toda le telesno. Duševno je ostal Murrel potr. Ves dan je sedel in tiščal svojo glavo med pestmi. Neprestano prebivanje v kabini mu je postajalo pač vedno neznosnejše. Jack mu je torej svetoval, naj hodi ponoči na izprehod, toda komedijant je bil prebojazljiv. Rajši je tičal nadalje v kabini, kakor da bi ga zasačili, da je pomagal milijonskemu tatu ter ga zato še zaprl. Potem bi izgubil svoj angažma in po vrhu še z Jackom dogovorjeno nagrado.

Odklanjal je torej Jackov nasvet, naj bi se vsak večer dobro prezračil na krovu; Jack pa mu tudi ni prigovarjal preveč, saj je moralo biti vožnje itak kmalu konec. »Pensylvanija« se je že bližala angleškim vodam.

Jack Bell pa je živel na krovu popolnoma svobodno. Ker je marsikaj doživel, je znal družbo izvrstno zabavati s svojim pripovedovanjem. Poznal je toliko različnih svetov, ljudstev, šeg in navad, da ga je vse rado poslušalo. Vsi pa so ga seveda smatrali za Franka Murrela, komedijanta, ki je že bil križem božjega sveta. Vrh tega je znal Jack izborno lagati ter je igral komedijantovo ulogo tako, da ni mogel nihče dvomiti. Veseljaka in neutrudnega zabavnika so imeli torej na krovu vsi radi, nekaterim navnim goskam pa se je zdel Jack naravnost »nebeško srčan človek.«

Zadnjega večera pred dohodom v pristan je priredil kapitan za slovo pojedino. V veliki obednici je bila zbrana gospoda. Jack Bell je govoril v imenu vseh sijajno napitnico na vrlega kapitana Siemsa; govoril jo je gladko v angleškem, francoskem, nemškem in hrvaškem jeziku, da ga je vse občudovalo.

»Mr. Murrel!« je kričal kapitan, ki je navdušeno pil. »Vi ste famozen človek! Odkod pa znate tako dobro nemški?«

»He, moja mati je bila Hamburžanka!« je lagal Jack.

Z goriške fronte: Središče sedanjih bojev. Planina Banjšica, za katero se zdaj zama bore Lahi.

Polly je strmeča gledala v detektiva: kako je mogoče, da je uganil njen najtajnejši sklep? Prav tole, kar ji je sedajle predlagal, je ona že davno sklenila storiti!

»Ne bo vam torej treba delovati proti meni,« je dostavil Dodd.

»Bog ve, če ne!« je odgovorila osorno.

»Jaz vem, da ne,« je ugovarjal Dodd mirno. »Moja najvrednejša želja je, da mi zapustite, kajti vaša simpatija je zame najdragocenejša!«

»Zakaj neki?«

»Zato, ker sem resnično zaljubljen v vas!« je vskliknil z vso resnobo.

»Mr. Dodd!« se je zasmejela Polly. »Vi ste komičen patron!«

»Že mogoče!« je odgovoril Dodd resno. »Toda upam, da se polagoma že uverite, da je moja ljubezen resna, moška, globoka ... Mr. Bell je za vas na vsak način izgubljen, in končno vam ne preostane nič drugega, kakor da se — ločita.«

»Nikoli!« je vzkipela.

»Prepričate se sami!« je vztrajal Dodd. »Jaz dotlej mirno počakam.«

»Nikdar vas ne bom ljubila!« je še zaklicala in jokaje omahnila na stol.

»Tega sedajle še ne morete vedeti,« je dejal Dodd mehko. »Časi se izpreminjajo, in mi se izpreminjamo z njimi. Za sedaj vas prosim le tega: sprejmite moj predlog in me spremljajte na Angleško! Kaj bo potem, se že izkaže sčasoma. Gotovo je le eno: dokazem vam, da sem gentleman. Če je Jack Bell paraliziran, pride v sanatorij ali v blaznico; če pa ni blazen, pride v ječo. V obeh slučajih se boste morali od njega ločiti. In potem, mrs. Bell, pridem jaz ... vi pa me tedaj ne zavrnite.«

»Ne, ne, to vse je nemogoče!« je zdihovala Polly zbegana. »Jack ni niti zločinec, niti blaznik ... samo trenutno je bolan, a jaz ga ozdravim ... ljubezen zmaga vse ... vse!«

vedno na »Pensylvaniji«. Toda odgovora ni bilo več. Kapitanu je bilo Doddovega nadlegovanja že preveč.

Franku Murrelu je bilo v kajuti prve tri dni prav vseč. Steward mu je prinašal skrivaj

Z goriške fronte: Naša straža s čelado in masko proti plinom.

dovolj jedi in pijače, a tudi Jack Bell je skrbel, da se je komedijantu godilo izvrstno v vsakem oziru. Prinašal mu je tudi sam smodk in cigaret ter različnih likerjev in žganja. Toda nenadoma se je lotila Murrela tako huda morska bolezen, da je bilo nemogoče ostati pri njem ter se je moral Jack zato s

»Odkuda znate tako dobro hrvatski?« ga je vprašala debela Hrvatica s celim muzejem demantnih prstanov na vseh deseterih prstih.

»Kako ne bi znan, kad sam Hrvat dušom i tielom!« je odvrnil Jack.

In očaral je vsakogar, ker zatrjeval je smelo vsakomur, da je njegov rojak, pa bodisi Francoz, Anglež, Američan ali Španec.

Družba je bila prav židane volje, ko je počila — bomba.

Ta bomba pa je bil Frank Murrel, ki mu je počila potrpežljivost ter so mu odnehali živci. Izgubil je vsakršno razsodnost. Iz kabine je moral, sicer bi bil zblaznel. Skozi okence bi se bil strmoglavil v morje, če bi

»Pojdita oba z menoj!« je dejal kapitan. »Kar hitro doženemo resnico. Dajte tistele papirje semkaj!«

»Gospod kapitan, kaj morete še dvomiti o moji identiteti?« se je čudil Jack, ko so stopili v kapitanovo kajuto.

»Kajpak še!« ga je potolažil kapitan. »Nič ne dvomim. Ampak tegale lopova moram razkrinkati.« In pokazal je na Franka Murrela.

Lopov se je v svoji premetenosti svojih dokumentov ne le polastil, nego se jih je naučil tudi na izust!« je odgovoril Jack.

»Neverjetna pretkanost!« je pritrdil kapitan.

»Torej mi res še vedno ne verjamete, da sem Frank Murrel, žongler in čarodejnik, — tale gospod pa Jack Bell, milijonski tat?« je vprašal Murrel ves bled in trepetajoč od besne ogorčenosti.

»Nikakor ne,« je odvrnil kapitan, »ker tegale gospoda poznam dobro že vso pot od Newyorka — vas pa sem zagledal šele pravkar na prav sumljiv način!«

»Kaj pa tole?« je vprašal Murrel, se hipoma okrenil, zgrabil na kapitanovi mizi ležeč težak pepelnjak iz litega stekla, škatljičo vžigalic in smotko ter začel z njimi žonglirati. Potem je začel metati v zrak še ravnilo, bronast obtežilnik in prazno steklenico kisle vode. In vse te stvari so plesale po zraku gor in dol v čudovitem kolobarju, ne da bi padla katerakoli na tla.

»Gromska strela!« je vzkliknil kapitan.

»Zdaj me pa imajo!« je mislil Jack, toda držal se je, kakor da mu Murrelovo početje prav nič mar.

»Ali znate vi to tudi tako dobro?« je vprašal kapitan Jacka, ko je prenehal Murrel žonglirati ter si brisal svoje potno čelo.

»Seveda znam, samo še bolje. Ampak jaz žongliram le po varijetjih za vstopnino, ne pa na ladji pred lopovi!«

Kapitan se je osupel umaknil dva koraka nazaj, kakor bi dobil pravkar hud udarec po svojem okroglem trebuščku. Murrel se je le še zaničljivo zarežal, rekel pa ni nobene besede.

»To je sumljiv odgovor!« je dejal zato kapitan, pograbil papirje, pogledal vanje in vprašal Jacka: »Povejte mi, kje je bila rojena vaša mati?«

Jack si je zapomnil Murrelov prejšnji odgovor, zato je ponovil, da je bila njegova mati rojena v Denverju v Koloradu.

»Meni ste vendar rekli, da je Hambur-

Z goriške fronte: Keglišče v vojaški bolnici v Gradiškuti.

bile duri zaklenjene. Ker pa so bile odprte, je pridrl iz kabine besen in obupan naravnost v obednico. Mogoče je tudi, da ga je deloma zavedel njegov večno lačni in žejni želodec, ki je slutil sladkosti, ki so jih bili deležni vsi drugi, le on ne v svojem prostovoljnem zaporu. Tako je priklovratil v zbrano družbo, ki je kar okamenela, ko je zagledala nenadoma — dva Murrela drug tik drugega.

»Slepar!« je siknil Murrel ter dvignil svojo pest.

Gospoda je skočila s stolov, pobledela in zadrževala sapo.

Jack je stopil korak nazaj, se ozrl po najvišjem stewardu ter dejal z ledeno mirnostjo: »Primate tega moža! On je Jack Bell, tat milijonov iz Chicage!«

»Lopov!« je zatulil komedijant. »Ti sam si tat!«

»Taka je torej vaša hvaležnost?!« se je čudil Jack z izrazom najgloblje užaljenosti. »Dolgo sem vas skrival, mister Bell. Toda tudi tatovi morajo imeti čast in ponos. Dovolj je komedije: primite ga! — On je Jack Bell!«

Tedaj je pristopil tudi kapitan, ter si ogledoval tekmece. Bila sta si čudovito podobna, dasi sta bila vendarle različna. Majal je glavo: kateri je pravi? kateri je slepar? kateri poštenjak?

»Tukaj so moji papirji!« je zavpil pravi Murrel, tresoč se od togote in ogorčenosti, ter je potegnil iz žepa nekaj listov.

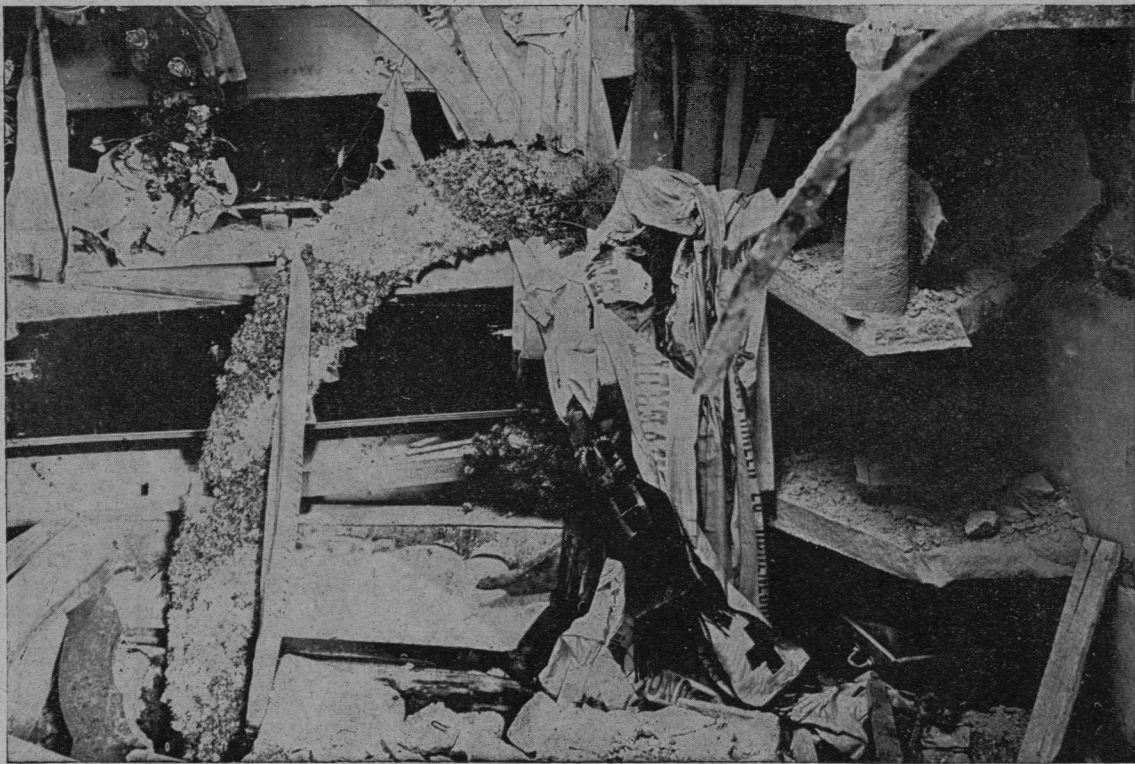
»Ha!« je vzkriknil Jack še glasneje in iztrgal v istem hipu Murrelu papirje, »tudi moje dokumente si mi torej ukradel! Tu se že vse neha!«

»Moje pogodbe!« je divjal Murrel in silil v Jacka.

»Lažeš! Pogodbe so moje — ti tat vseh tatov!« je izjavil Jack in stopil za kapitanov hrbet.

»Gospod, jaz sem — umetnik!« je vzkipek komedijant ter se vzpel kakor razžaljen grški bog v vsej svoji dolžini. »Umetnik, gospod kapitan!«

»Da, vem — umetnik v tatvini!« ga je

Razrušena grobnica na Devinskem gradu, kjer so pokopani člani knezov Turn in Taxls.

zavrnili kapitan ostro ter se nasmešnil. Obenem je pogledal v papirje in začel izpraševati Murrela o tem in onem, kar je bilo v listinah zapisano.

In Murrel je odgovoril na vsako vprašanje gladko in točno.

»Kaj pravite k temu?« se je čudil kapitan.

žanka!« se je razjezil kapitan. »Zdaj trdite, da je vaša mati rojena prav ondi, kjer tegale gospoda. Meni se zdi, da je komedije dovolj. Ali se udaste?«

Jack je molče prikimal.

(Dalje prihodnjič.)

Z azijskega bojišča: Vojaški transport v puščavi na počitku zvečer. V zarji zahajajočega solнца se rišejo na jasnem obzorju samo temni obrisi šotorov in karavane.

Humoreske in satire.

X.

Teffi:

Dvojniki.

Ni se vam li še pripetilo, da vas je naenkrat pozdravil na ulici povsem neznan človek? — Ali da se je začel z vami celo razgovarjati, naziva vas dragim Nikolajem Ivanovičem, ko se vendar za vse svoje življenje in za vse ljudi na svetu imenujete Peter Nikolajevič?

In se vam li še ni primerilo, da vam je kdo nenadoma dejal: „Včeraj sem vas videl v cirkusu“, ko ste vendar prebili večer najdostojnejše na predavanju?

To vse se zdi čudno le na prvi pogled. V resnici pa se to vse razlaga čisto priprosto z dejstvom, da ima vsak človek na svetu svojega dvojnika.

Zagledati tega dvojnika lice v lice se vam ne posreči nikdar. Za to se torej niti ne trudite! Toda slišite lahko o njem prav čestokrat in, žal, skoraj vselej stvari, ki mu

ne delajo ravno velike časti. Vsaj meni se doslej še nikoli ni zgodilo, da bi bila zvedela kaj laskavega o kakem dvojniku.

Neki spoštovan zdravnik ima dvojnika, ki je v Odesi slovit — slepar.

Celo Tolstoj je imel svojega dvojnika — nekega premetenega mušiča, ki je znal s svojo zunanostjo dobro špekulirati.

Skoraj vsaka naša znamenitost ima dvojnika, ki počenja bedarije na račun svojega vzora-principala ter ga spravlja čisto v malo zavidan položaj.

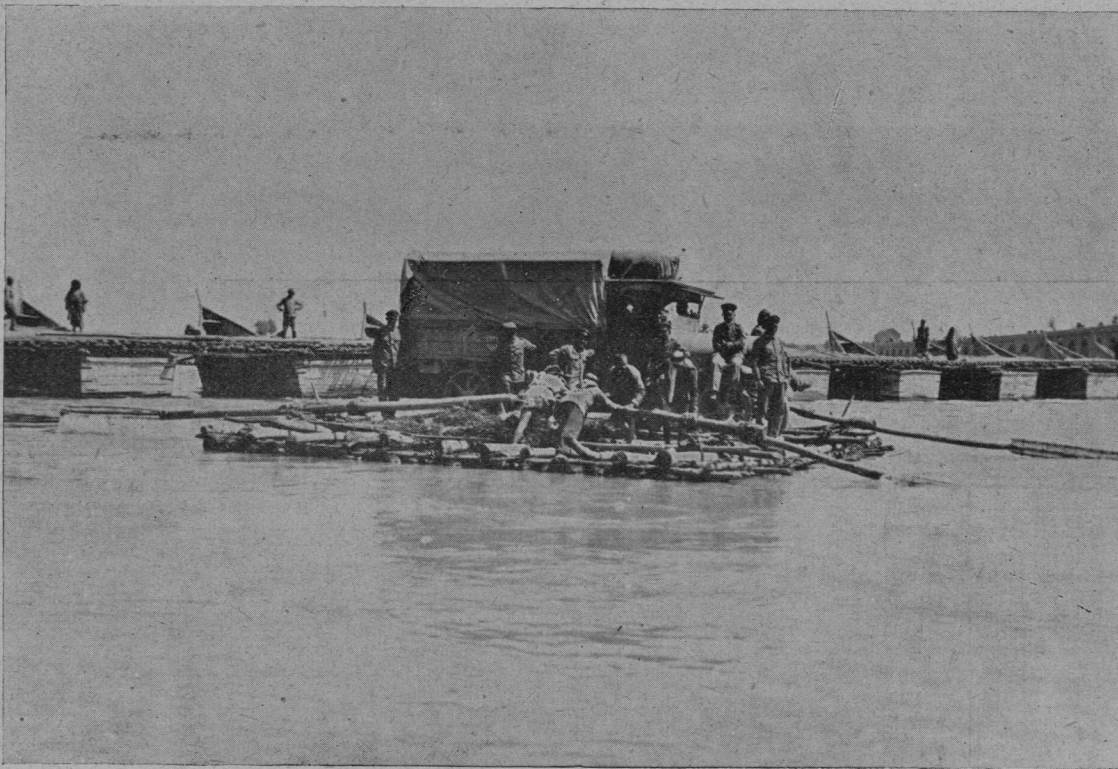
Koliko dram, koliko rodbinskih nesreč je že vzniklo zaradi takih dvojnikov slabega slovesa! Človeka je strah le pomisliti na to.

O tem vsem govorim smelo in odkrito, ker prav sedajle sem izven nevarnosti: moj lastni dvojnik je zaradi neke grde historije odpotoval za vselej v Ameriko.

Ali je bil primoran odpotovati v Ameriko?

Ta dvojnik me je trafil sistematično že nekaj let ter mi ni privoščil niti trenutka oddiha. Osvetila sem se mu, kakor sem mogla in znala, toda ne vem, sem li dosegla svoj cilj.

Sedaj, ko je že vse za mano, mi je prijetno spominjati se minolega trpljenja, saj vem, da se več ne povrne...

Z azijskega bojišča: Preko Tigrida spravljajo težke avtomobile s plavi. Zadaž zasilen most.

Z azijskega bojišča: Naše topništvo na pohodu po dolini Tigrida. — Perzijski kralj Kserkses se je tod vrgel na Grke; med potjo je dal bičati nepokorno morje. Tudi čete Aleksandra Vel. so šle tod.

Prvič, ko sem zvedela, da živi moj dvojnik, sem se vedla napram temu dejstvu zelo veselo in lahkomišlno.

Rekli so mi:

„Ali vam je bilo sinoči v cirkusu všeč?“

„V cirkusu? Saj sem presedela ves večer doma! Zakaj mislite, da sem bila v cirkusu?“

Vprašalec se je nekam začudil, bil je v zadregi ter dejal:

„Tako? No, pa oprostite, gotovo sem se zmotil... Govoriva torej o čem drugem!“

Vsi so se name sumljivo ozirali, in vprašalec, ko je odhajal, mi je pošepetal:

„Ne bodite hudi! Toda videl sem vas na lastne oči.“

Nekaj dni smo se smejali tej historiji in povsod smo jo pripovedovali...

Dva tedna nato so me videli trije znanci na neki sumljivi maškeradi, čemur se že nisem smejala več, dasi sem jim prav hitro dokazala njih zmoto, nego me je spravilo to v prav slabo voljo.

Prosila sem mnogotere:

„Pokažite mi že vendar tega mojega dvojnika!“

Iz Assura: Izkopine evropskih arheologov. Zidovje je bilo za 3 vozove široko, stolpi v trdnjanskem ozidju so bili 60 m visoki ter jih je bilo več tisoč.

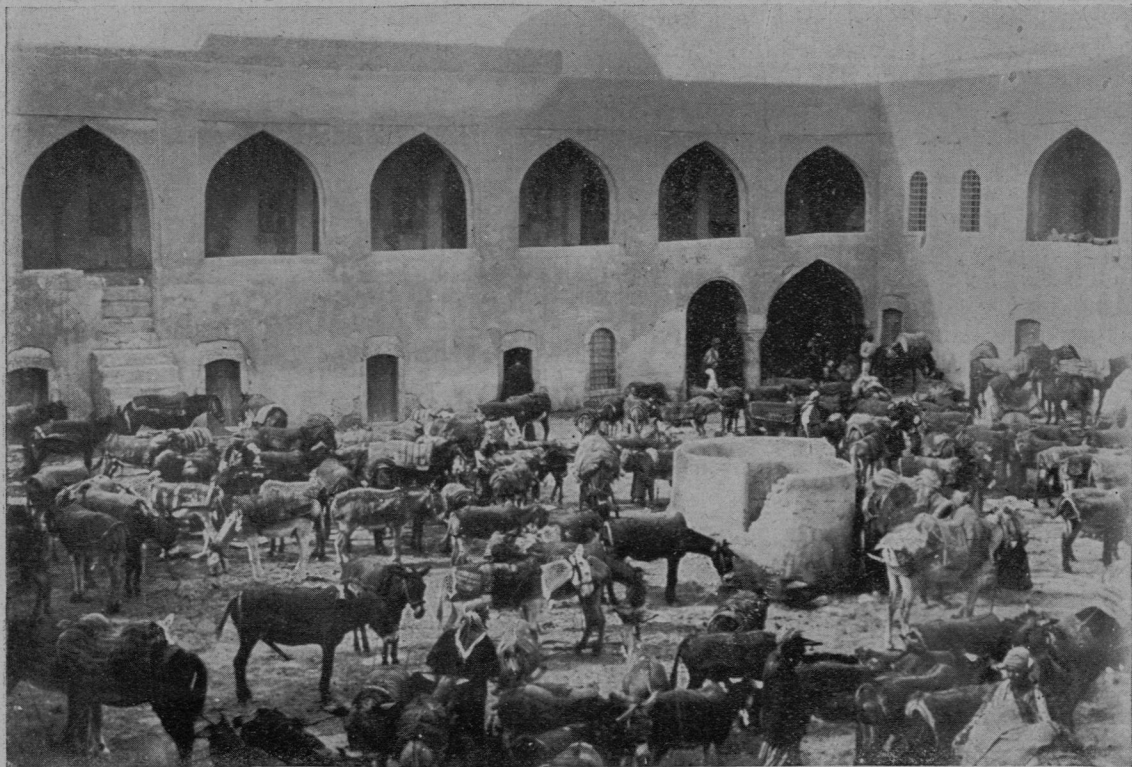
Dvojnika pa ni bilo možno zasačiti in vedel se je zelo nelepo. Nato je nekaj časa miroval, dokler me ni neka znana dama strme izpraševala, kaj mi je prišlo na misel, da se dajem fotografirati z nekim častnikom v — poročni obleki! Videla je na lastne oči mojo sliko v izložbi nekega malega fotografa, a kje je to bilo, si ni mogla več domisliti.

Tako sem zvedela, da se je moj dvojnik omožil, in veselilo me je to. Morda se poslej malo potrudil za svojo reputacijo.

Toda moje nade se niso izpolnile. Niti dva meseca nista minila, ko so me zopet začeli znanci srečavati, ko sem prihajala baš iz separiranih sob v restavrantu, ko sem igrala na dirkah, na stavah. In ne le to — skoraj vsako noč so me videli v kakšnem klubu, kjer sem do rana igrala s kartami ali v lotto.

Moj položaj je bil obupen!

Skoro vsak nov znanec je začel pogovor z mano z besedami:

Iz Mezopotamije: Kravanseraj (gostilna za karavane) v Mosulu, po Bagdadu največjem mestu v Mezopotamiji. V pisani mešanici se srečavajo tukaj Turki, Arabci, Kurdi, Kaldejci, Armenci itd. Mosul je važna trgovinska točka med Bagdadom, ki ga imajo zdaj v rokah Angleži, in Sirijo.

„Imel sem že čast videti vas — tam pa tam ...“

Nekaj dni sem že razmišljala, naj li vstopim v samostan. A premislila sem se, ker bi tega itak nihče ne verjel, kajti potem šele bi ga mogel moj dvojnik lomiti in igrati!

Končno se mi je usoda vendarle nasmehnila v podobi starke, ki je lezla s tramvaja. Vrnila sem usodi njen usmev ter obstala, čakaje, kaj se zgodi.

Starka me je radovedno ogledovala in mi stiskala roko.

„Povejte mi no, draga moja“, me je vprašala, — „je li res, da vas je zapodil?“

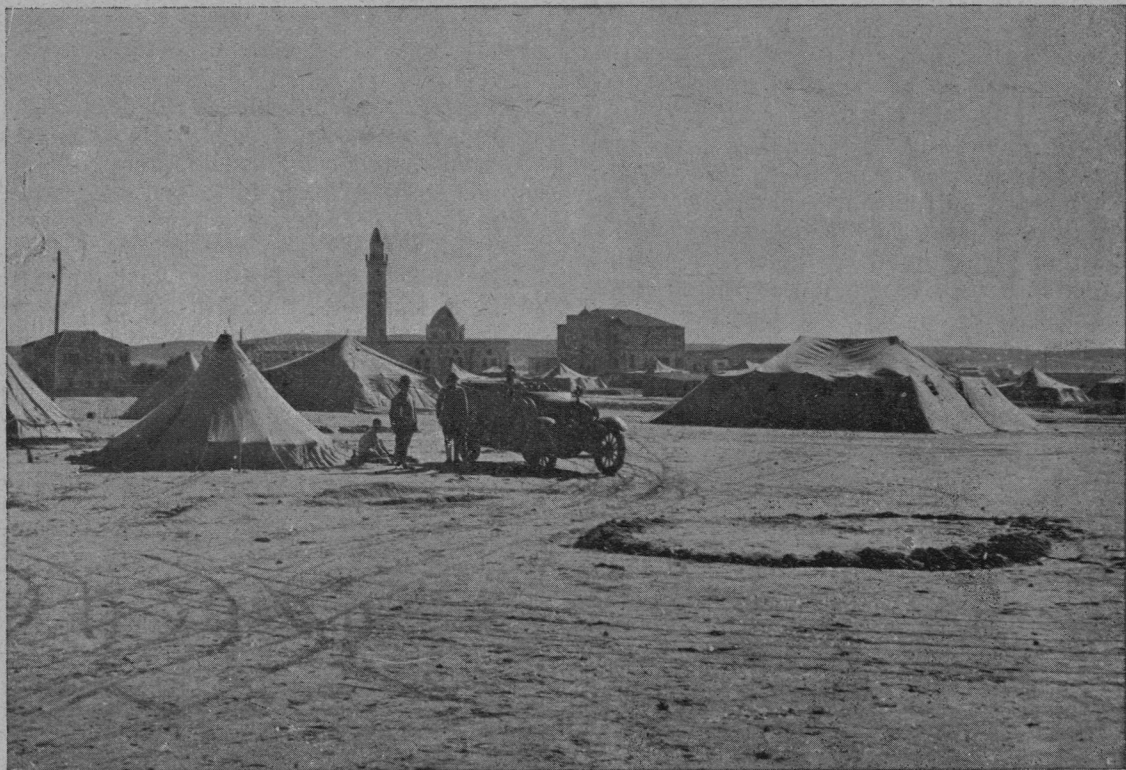
Takoj sem razumela, da me smatra za mojega dvojnika in odločila sem se, da ne izpustim te prilike, ko se morem svojemu sovražniku osvetliti.

„No, kajpak, zapodil me je!“ sem ji odgovorila v najdrznejšem tonu, ki sem si ga znala predstavljati. „Zapodil! Kako vam je to všeč? — Kaj pravite k temu?“

„Ali, dragica vi ste vendar tega sama kriva! Kako je le mogoče tako se vesti?“

„O, glejte, ta je pa lepa! Pa ste res dobra ženska.“

„Ali saj je on vendar vaš mož!“
Zadeva se je jasnila.

Z azijskega bojišča: Avstro-ogrška saniteta v Bir-es-Sebje v Palestini, kjer se turška in evropska kultura čudno mešata. Na eni strani šotori in turška mošeja z vitkim minaretom, na drugi pa moderna hiša, brzojavni drogovi in avtomobil. Čudno pobratimstvo zahoda z vzhodom!

„Eh, kaj! Kakšen mož neki! To vse je laž. Saj nisva bila nikoli poročena, če hočete vedeti resnico.“

„Ljuba moja!“ je zaječala starke, „kaj pa pripovedujete! Saj je bil vendar Serjožu za tovariša na svatbi?! Gospodine —!“

„To ni prav nič čudnega! Neki slepar naju je poročil. Dala sva mu sto rubljev napitnine — pa je bilo. Če bi se hotela vzeti, bi bila morala oba v kriminal. Jaz sem že itak presedela tri leta v ječi, to zadošča.“

„Vi?! V ječi ... Ali kaj pa govorite? Toda zakaj neki?“

„Kako to, zakaj? Zaradi dvomoštva in že zaradi takih malenkosti. No, ampak zdaj moram iti.“

Toda starke se ni hotela ločiti kar tako. Zgrabila me je za rokav.

„Dušica moja! In Sergjej Ivanovič ni o vsem tem vedel ničesar?“

„Kaj pa še, tak bedak! No, prosim, zdaj pa moram res že iti.“

Stežka sem se ji iztrgala.

„Samo, pazite, da tega nikomur ne poveste!“ sem rotila starko. „Vse to veste vi edina na vsem svetu!“

Dva meseca nato, na kolodvoru, kamor sem spremljala svoje znance, se je ustavil pred mano nekako začuden gospod ter tlesnil v roke:

„Dunječka! Od kod ste se vzeli?!“

„Aha!“ sem pomislila. „Takoj zremo, kam je izginila Dunječka.“

„In kje, mislite, bi imela biti? Kaj?“

„Kako to, kje? Saj ste vendar po tisti historiji s polkovnikom utekla v Ameriko? Kdaj ste se pa vrnila?“

„Včeraj. Veste, tudi odondot so me izgnali. Samo, prosim vas, ne pripovedujte tega nikomur! Vi edini veste o tem na vsem svetu.“

Položil si je roko na srce in se priporočil.

Četrť ure nato sem ga zagledala v kopi ljudi. Kazal me je nekemu gospodu, mu goreče nekaj pripovedoval ter mu šepetal v ušesa. In dotičnik se je radovedno oziral name ter se očividno zgražal.

Uboga Dunječka! Maščevala sem se.

Kosciuszko — junak poljske svobode.

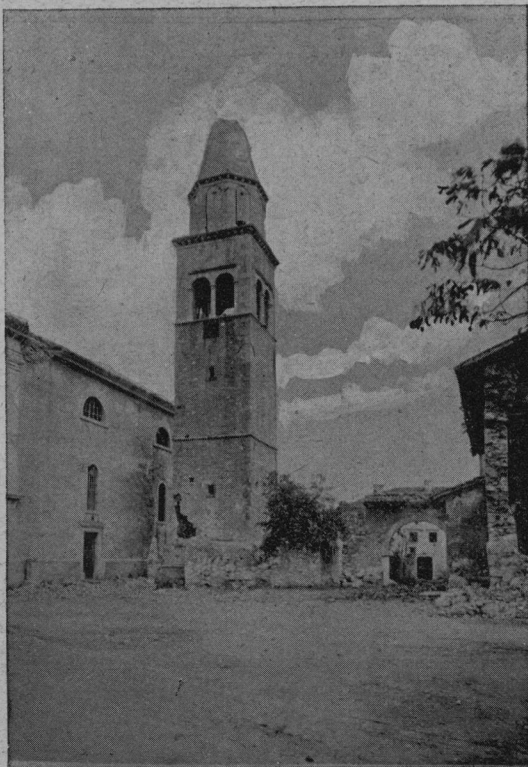
(Regenti poljske kraljevine. Glej str. 510.)

Dne 15. oktobra t. l. je minilo 100 let, odkar je umrl Tadej Kosciuszko, nesmrtni poljski narodni junak. Rojen 1. 1746; kot sin malo bogate litvanske plemiške rodbine, je užival vojaško izobrazbo v Varšavi. Kot inženjer v razredu polkovnika se je boril v Ameriki pod Washingtonom 9 let za svobodo Združenih držav, najprej v armadi generala Gata, nato generala Gleena ter se je odlikoval s toliko hrabrostjo, da je dobil naslov brigadnega generala. L. 1786 se je vrnil na Poljsko, že bogat na slavi in vplivu. Ko pa so hotele Rusija, Prusija in Avstrija poljsko kraljestvo tretjič deliti, se je postavil Kosciuszko, ki je moral medtem živeti kot begunec v Lipskem, na čelo poljskih prostovoljcev.

Na trgu v Krakovem je narodu prisegel, da ne spravi svojega meča več v nožnico, dokler ne bo Poljska zopet zedinjena in svobodna.

Niti mrtvi nimajo več miru! Granata je opustošila lepo grobišče v Vogerskem na Goriškem.

S soške fronte: Cerkev v Gorjanskem, ki ji je odnesla laška granata vrh stolpa.

Nato se je začela 1. 1794 krvava vojna proti nasilni ruski armadi. Pri Raclavicah so poljski prostovoljci, oboroženi večinoma s kosami, bati in cepini, sijajno porazili Ruse. Dan 4. aprila 1794 je bil triumf za Kosciuszka in vse Poljake. Varšava je bila svobodna. Zmagalec je postal diktator. Toda že 6. junija so ga pri Szkoczynu premagali združeni Rusi in Prusi. Kosciuszko se je umaknil v Varšavo ter zbiral novo vojsko. Ko je imel zopet jedva 10.000 mož, se je upal znova proti Rusom. Toda pogum je bil presmel, sreča ga je varala. Pri Maciejovicah je bil 10. oktobra 1794 zopet premagan in težko ranjen ujet. Rusi so ga zaprli v Kijevu ter je ostal dve leti v ječi. Po smrti carice Katarine II. ga je car Vavel (l. 1796) pomilostil. Kosciuszko je živel do l. 1814 mirno in tiho na Francoskem, nato se je preselil v Solothurn v Švici. Tam je 15. okt. 1817 padel s konja in se ubil.

Da bi bil Kosciuszko zaklical: „Finis Poloniae!“ (Konec Poljske!), je zgodovinska laž. Dasi premagan in ruski ujetnik, ni nehal nikdar trdno verovati, da bo Poljska končno vendarle še svobodna kraljevina. Konec Poljske je bil že gotov, ko je diktator Kosciuszko začel obupni boj z veliko Rusijo in Prusijo; toda ta konec je bil obenem tudi začetek bodočih neprestanih bojov Poljske za svobodo. Zadnji poljski general-diktator je bil obenem prvi poljski rebel zaslužnjega naroda poljskega, — svet simbol svobodne misli slovanstva. Ki je bil tudi v Evropi prvi demokrat, ki je osvobodil poljske kmete ter dal s tem vzgled, ki mu je n. pr. Avstrija sledila šele l. 1849. Njegove svobodomiselnosti, demokratične ideje so živele doslej ter postajajo prav danes resnica v Rusiji, pri nas pa zahteva vseh slovanskih narodov.

V Lublinu so bile 15. oktobra povodom 100letnice Kosciuszka vse hiše okrašene z zastavami. Dopoldne je bila v katedrali slovesna služba božja, nato se je vršil velik slavnostni izprehod po mestu. Središče slavnosti dneva pa je bila slovesna proglasitev, da je po generalnem guvernerju upostavljen regentski svet. Generalni guverner je imel nagovor, v katerem je prečital cesarjevo lastnoročno pismo in nadaljeval! Častiti gospodje! Celemu poljskemu narodu srčno častitam povodom tega dalekosežnega zgodovinskega akta. Želim poljskemu narodu, da bi duh Kosciuszka, tega velikega Poljaka,

duh prave ljubezni do domovine, ki vse podreja blaginji domovine, duh obnove, ne pa uničenja, duh pozitivnega dela, ne pa zanikanja, složni, združeni poljski narod privedel do prerojenja pod vodstvom najvišje poljske vladne oblasti, visokega regentskega sveta, katerega ubogati je dolžan vsak pravi Poljak. Živela Poljska, živel njen visoki regentski svet!

Navzoči so z velikim navdušenjem sprejeli ta govor, godba pa je zaigrala poljsko narodno himno.

Naš cesar je 14. t. m. poslal c. in kr. generalnemu guvernerju v Lublinu grofu Szeptyckemu naslednje lastnoročno pismo:

Ljubi grof Szeptycki! V soglasju z mojim prevzvišenim zaveznikom, nemškim cesarjem, imenujem v smislu člena I. patenta z dne 12. septembra 1917, zadevajoč državno oblast v kraljevini Poljski, nadškofa metropolita v Varšavi Aleksandra pl. Karkowskega, mestnega prezidenta v Varšavi kneza Zdislava Lubomirskega in veleposestnika v Maluszynu Jožefa pl. Ostrowskega za člane regentskega sveta v kraljevini Poljski in Vas s tem pooblaščaj, da to skupno s cesarskim nemškim generalnim guvernerjem v Varšavi izvršite. Karl I. r.

Enako lastnoročno pismo je poslal nemški cesar Viljem II. nemškemu generalnemu guvernerju v Varšavi.

Tako je Kosciuszko zopet — zmagal: njegova domovina je svobodna!

XIV. slovenska umetniška razstava.

(Konec.)

Kiparji so to pot še dokaj dobro zastopani. Nova sta mi Povirek Ivan in Vahtar Drago. Poslednji bo delal čast umetni obrti. Oba kažeta prav lep talent. — A kaj naj povem o našem Dolinarju? Mojster je, ki mu ga v Slovincih ni para. Rojen kipar-portretist. Vglobiti se zna v človeško dušo in mu jo izraziti v obrazu. Portret Jakopičev ni več mrtva masa, življenje je v njej, govori, sliši, vidi in — misli. Da je mogel vstvariti tak portret, mora temeljito poznati Jakopiča, poznati ga mora celo bolje, nego se pozna

V najtežjih trenutkih: Vojni kurat tolaži, spoveduje in obhaja težko ranjene naše vojake za fronto in skuša olajšati njih hudo duševno trpljenje.

Jakopič samega sebe. Ko gledam to glavo, zaželim si velikega monumentalnega dela izpod dleta tega umetnika na najlepšem trgu ljubljanskem. Dolinar zasluži vsekakor več pozornosti. Tudi njegov lastni portret je dober; skratka: vsako njegovo delce, četudi samo kiparska igračka, je — umotvor.

Povedal bi s tem vse, kar sem občutil ob svojem obisku sedanje umetniške razstave, da ni v razstavi še malega kabineta, posvečenega Smrekarjeve mu peresu. Zakaj baš ta kabinet, poln duhovite, rezke satire omenjam nazadnje, utemeljujem s tem, ker priporočam tudi drugim obiskovalcem, da se pomudé, predno zapuste umetniški hram, vsaj nekaj minut v tem kabinetu, ako hočejo zapustiti razstavo s kolikortoliko ugodnim vtisom in veselega razpoloženja. Smrekar je razposajen, brezobziren satirik. Njegovi hudomušnosti ni nihče sakrosankten; žaljenega pa se vendar nihče ne more čutiti, če ni prenapet v samoljublju. Njegove satire niso samo satire, umetnine so, kajti Smrekar je virtuoz v risanju in najtežje poziture figur obvladuje igraje, brez prisiljenosti. V tehniki sedaj razstavljenih njegovih risb ni več opaziti onega mučnega drobiža, ki utruja oko, a ni na korist risbi. „Blodne duše“ so risarski umotvor, kakoršnih nismo vajeni videti na naših razstavah. Priznajem mu med našimi umetniki prvenstvo v kompoziciji.

Povedati bi imel še to in ono o sedanji razstavi, toda dovolj besed. Niti prireditelji sami niso posebno uvaževali te priredbe; dve tri suhe notice v naših časnikih, en lepak, pritrjen na kostanju Lattermannovega drevoreda in eden na pročelju paviljona — oba „vriskajoča“ umotvora domačega umetnika, (zadnje dni sta se pokazala še dva lepaka v izložbenih oknih dveh tukajšnjih

Moderna iznajdba v vojni: Aparat, ki daje zraka kopalcem rogov pri njih težavnem podzemeljskem delu. Mnogokrat se naberejo strupeni plini v rovih, ki kopalce zadušijo. Na trebuhu imajo torej posodo s kisikom, ki ga potom cevi vdihavajo in na obrazu imajo masko proti strupenim plinom.

trgovin,) to je bilo vse, s čimer so opozarjali občinstvo na ta redki pojav naše umetnosti.

Eden izmed dveh orjakov poleg vhoda v paviljon, na katerih so v lepših časih ponosno plapolale zastave, leži strti na zemlji in čaka „vstajenja“, njegov drug pa čaka stoječ, a oskubljen, da se zgrudi poleg svojega druga. Vse to nudi žalosten pogled, obenem pa bi bil hvaležen objekt Smrekarjevemu peresu. Naj si bo še tako skromna, majhna naša umetnost, takega omalovaženja vendar ne zasluži. Majhni ljudje si nabijajo visoke podpetnike, da so videti večji; našo umetnost pa tišče nje reprezentantje sami s svojo brezbriznostjo k tlom, da je videti še manjša. S samim kovanjem načrtov še ni ničesar opravljeno; nekoliko več agilnosti bi bilo vsekakor na mestu, zlasti sedaj, ko nismo več sami med seboj, sedaj „ob preseljevanju narodov“, sicer bodo dobili tujci, ki hodijo tod mimo, jako žalostne pojme o naši jugoslovanski kulturi.

Srečko Magolič.

Razne vesti.

Kakšno zimo bomo imeli. Poročevalec osrednjega odbora za vremenske izpremembe na Dunaju, docent dr. Defaut, pravi da nas čaka huda zima. Od l. 1908 ni bilo tako lepe jeseni po enako lepem poletju. Da, že 30 let ni bilo sploh tako krasne jeseni, kakor letos. To je posledica razmeroma znatnega zračnega tlaka nad srednjo

in vzhodno Evropo. Ta razdelitev zračnega tlaka ostane kakor uči dosedanja izkušnja. In to bi pomenilo, da bo čez zimo jako nizka temperatura. Po vsem je pričakovati jasnih, brezveternih, jako hladnih dni, zato je po visokih krajih posebno v gorah razmeroma mirno vreme. Zima nastopi kmalu, noči bodo še posebno mrzle. V takih zimah je običajno dosti snega.

Draginja. Dunajski delavci zahtevajo povišanje mezde ter so predložili delodajalcem spomenico, v kateri med drugim navajajo povišanje cen živilom:

	junija 1914	sept. 1916
	k r o n	
1 kg govedine	1'80	11'—
1 „ svinjine	2'60	8'60
1 „ masti	1'80	9'60
1 „ kruha	—'29	—'57
1 „ moke	—'38	1'20
1 „ riža	—'44	4'—
1 „ krompirja	—'12	—'50
1 „ čebule	—'26	—'80
1 „ masla	3'80	9'60
1 „ kave	4'10	12'—
1 „ ječmenove kave	—'48	1'40
1 „ figove kave	—'72	3'—
1 „ sode	—'12	—'48
50 „ premoga	1'90	3'—
1 kos pralnega mila	—'14	1'90
1 jajce	—'08	—'30
1 liter petroleja	—'30	—'44
1 „ žgalnega špirita	—'50	1'18
1 „ mleka	—'28	—'46

skupaj . 20'11 70'03

Letos so cene še višje ter se mnogo živili niti ne dobi več. Beda med ljudstvom je čim dalje večja.

S tirolske fronte: Naši vojaki odnašajo iz rova na zrak tovariša, ki so ga omamili jamski plini. Moštvo je opremljeno z maskami in s kisikovimi aparati proti strupenim plinom.

S tirolske fronte: Iz podzemeljskih rogov pumpajo strupene pline in dovajajo svež zrak, da morejo drugi vojaki rov kopati in polagati razstrelivo.

Osram

Nova vlada poljske države: varšavski nadškof pl. Kakowski, — knez Lubomirski, — grof Josip Ostrowski, načelnik poljske realistične stranke. — Nadškof Aleksander Kakowski je bil rojen leta 1862. v Dembinah pri Pultusku. V duhovnika je bil posvečen 1886. Varšavski nadškof je postal 1913. — Knez Zdzisław Lubomirski je bil rojen 4. aprila 1865 v Nižem Nowgorodu kot sin znanega poljskega zgodovinarja Tadeja Lubomirskega. Politično je knez Lubomirski deloval od leta 1909. Leta 1915 je bil imenovan za mestnega prezidenta v Varšavi — Josip pl. Ostrowski rojen 1860, je študiral pravo v Varšavi, nato v Nemčiji. Leta 1906 je bil izvoljen v rusko duma. Bil je predsednik poljskega kluba ruske dume.

JAKOB JANEŽ

edini oblastveno koncesijonirani

VODNJAŠKI MOJSTER,

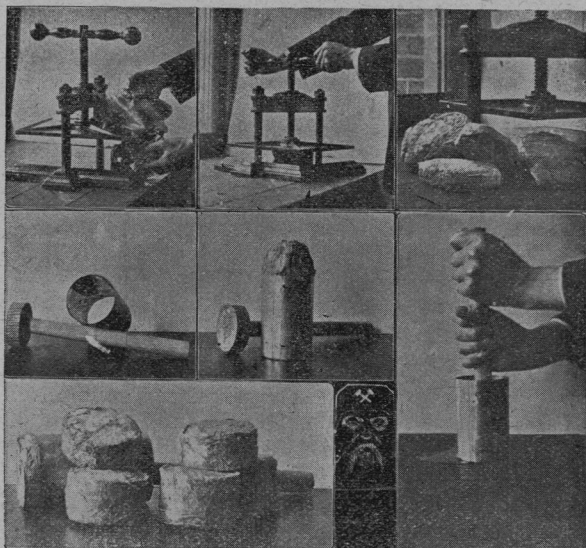
Ljubljana, Hradeckega vas 32. — Izvršujem vsa vodnjaška dela na moderni podlagi.

V kratkem izide v založbi „Umetniške propagande“ v Ljubljani

STENSKA SLIKA

Slovenska Madona

po orig. znanega umetnika Fr. Klemenčiča. Umetniško v barvah, na karton izvršena reprodukcija meri brez okvirja 65x78 in vključa za naročnike, ki se prijavijo do konca tega meseca 20 K, v bogato pozlačenem okvirju 50 K. Po izidu slike bo znašala cena brez okvirja 25 K, z okvirjem 60 K. Zaboje in ovojnino za pošiljatev po pošti (železnici) se zaračuna po lastni ceni ali pa vzame nazaj. Zahtevajte prospekte in pojasnila v salonu „Umetniške propagande“ v Ljubljani, Sodna ulica številka 5.

Papirnatí briketi.

Ker primankuje goriva, si delajo brikete iz papirja. Papir se dolgo mečka, da postane popolnoma mehak. Nato se ga namaka 24 ur. Končno se ga stiska v stiskalnici v velikih kepah, dobro izsuši in potem uporablja. Bajše gori počasi in zadostno greje. Seveda, kjer nimajo prav mnogo papirja, si tudi s tem ne morejo pomagati.

Prima **olje** za šivalne stroje in kolesa, **šivanke** vseh vrst posamezne dele priporoča na drobno in debelo

IGN. VOK

špecialna trgovina šivalnih strojev in koles.
Ljubljana, Sodna ulica št. 7

Suhe gobe (jurčke)

lepo sušene kakor tudi prazne vreče, brinjevo olje, lešnike in orehe

kupuje po najvišjih dnevnih cenah

M. Rant, Kranj

prva eksportna tvrdka deželnih in gozdn. pridelkov.

STAVCE

sprejme D. Hribarjeva (A. Pesek)
tiskarna v Ljubljani, Dunajska c. 9.

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in
:: strojev za pletenje (Strickmaschinen) ::

Brezplačen
pouk v ve-
zenju

Tovarna v
Lincu usta-
novlj. 1867.

Zahtevajte
cenik, ki ga
dobite
brezplačno
in poštne
prosto.

Za begunsko taborišče se rabi in kupi dobro ohranjene

ŠIVALNE STROJE!

Ponudbe z naslovom in ceno sprejema
po dopisnici ali osebno tvrdka

IGNAC VOK, LJUBLJANA,

špecialna trgovina šivalnih strojev in koles,
::: SODNA ULICA ŠTEV. 7. :::

Izšel je velezanimiv
roman

„SNAHA“

ki opisuje usodo pogumne Irke, ki je poročila angleškega lorda, dasi iskreno ljubi svoj od Angležev zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Lordova mati mrzi svojo snaho, ker je Irka ter jo oholo prezira in jej ob vsaki priliki da občutiti, da ni enakopravna.

„Snaha“ je fin velezanimiv roman iz najvišjih družabnih krogov in bo gotovo zanimal vsakogar,

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite si ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel.

Naročite nemudoma!

Broširan stane po knji-garnah in v našem u-pravništvu izvod 3 K, po pošti 30 v več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino vred samo 3 K,

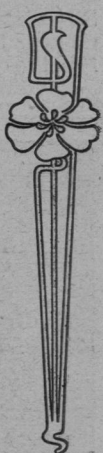
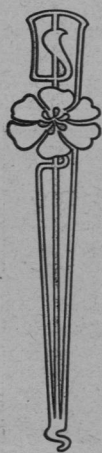
Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsporede,

Josip Jug

pleskarski in likarski mojster
Ljubljana, Rimska c. 16.

se priporoča cenjenemu občinstvu za vsa v to stroko spadajoča dela. Jamčim da delam samo s pristnim firnežem.

Solidna in točna postrežba.

Kislo vodo, vino in sadjevec

razpošilja

A. OSET, pošta Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške, steklenice in sode.

KONJAK

iz vin lastnega pridelka destilirani, pri slabostih vsled starosti in težkočah v želodcu že več stoletij sloveč kot krepičilo za ohranitev življenja. Razpošilja 12 let starega 4 polilitrske steklenice franco po pošti za 60 kron, mladega triletnega, čudovito učinkujočega kot bo lajšajoče vrbalno sredstvo pri trganju udih, Fmancovo žganje, 4 polilitrske steklenice za 48 kron. Vino od 56 litrov naprej. Beli rizling in rdeči burgundec po K 4-60 liter.

Benedikt Hertl,

graščak, grad Goliče, Konjice, Štajersko.

ZAMAŠKE

šampanjske zamaške, rabljene, ne strte, plačam 70 vinarjev kos. Rabljene zamaške steklenic 6 kron za kilo. Te vrste prevzamem po povzetju in ni treba poprej povprašati. Kupim nove zamaške po vzorcih za najvišje cene.

KASZIRER EMIL, Budapest, VII., Alpar-utca 10. poleg Garay-tér.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

BLAŽ JANČAR

pleskarski mojster

več let pri trdki BRATA EBERL, se priporočam slavnemu občinstvu kot invalid za stavbena in pohištvena dela.

Delavnica: Oražem, Breg št. 6.

Naročite „Tedenske Slike!“

Zajamčen uspeh!

Tisoče zahvalnih pisem za vpogled na razpolago

Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo jamčeno neškodljivo. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo K 4— velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 9— Kosm. Dr. A. Rix preparati, Dunaj IX., Lakerergasse 6/O. Razpošilja se strogo diskretno. Zaloga v Ljubljani: Parfumerija A. Kanc in drogerija „Adrija“; v Mariboru: Schutzengel Apoth.; Apoth. Mariahilf, u. Parf. Wolfram.

Vse potrebne tiskovine za občinske urade in aprovi-

zacijske odbore

ima v zalogi tiskarna

DRAG. HRIBAR v Ljubljani,

Dunajska cesta 9.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trvdka Ljubljanska industrija probkovih zamaškov

JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Sijajno bodočnost

imajo turške in nove srečke avstrijskega Rdečega križa vsled svoje vedno zvišujoče se denarne vrednosti! Vsaka srečka zadene! Glavna dobitka znašata čez

1,000.000 kron!

Natančno pojasnilo z igralnim načrtom razpošilja brezplačno: Srečkovno zastopstvo 3 Ljubljana.

Zavod za masiranje

Poljanskacest a 7

negovanje obraza, prsi, las in rok.

Zaloga Schröder - Schenkejevih preparatov.

Zaloga pohištva

VIDO BRATOVŽ

Stari trg 5

LJUBLJANA

Vizitke

elegantne in poceni natisne tiskarna Drag. Hribarja v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9.

Nov kažipot bolnikom!

Sestavl sem spis, da ž njim pokažem milijonom trpečih edino pravo pot k ozdravljenju. Ta kažipot ne stane niti vinarja in se vsakemu, kdor se čuti bolnega, slabotnega in malodušnega pošlje zastonj. Moj spis je sad 50-letnega temeljitega premišljevanja in obsega veliko število praktičnih izkušenj in dokazov najodličnejših znanstvenikov.

Kdor se hoče oteti,

naj se posluži mojega poduka, ki je že tisočerm pomagal. Naj si je že zbolel vsled skrbi, prenapornosti ali

lehkomiselnosti in nezmernosti

vsem trpečim, omahljivcem in ljudem brez veselja do dela pokažem znanstveno in naravno pot k oprostitvi živčnih bolezni, nepečnosti, nevolje do dela, duševni in telesni slabotnosti, trganja po udih, glavobola, neprebavnosti in želodčnih bolečin ter mnogih drugih bolezni.

Pišite še danes dopisnico ter zahtevajte zastonj in poštne prosto

moj kažipot!

Naslovite dopisnico na:

E. Pasternak, Berlin, N.O.,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 499.

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

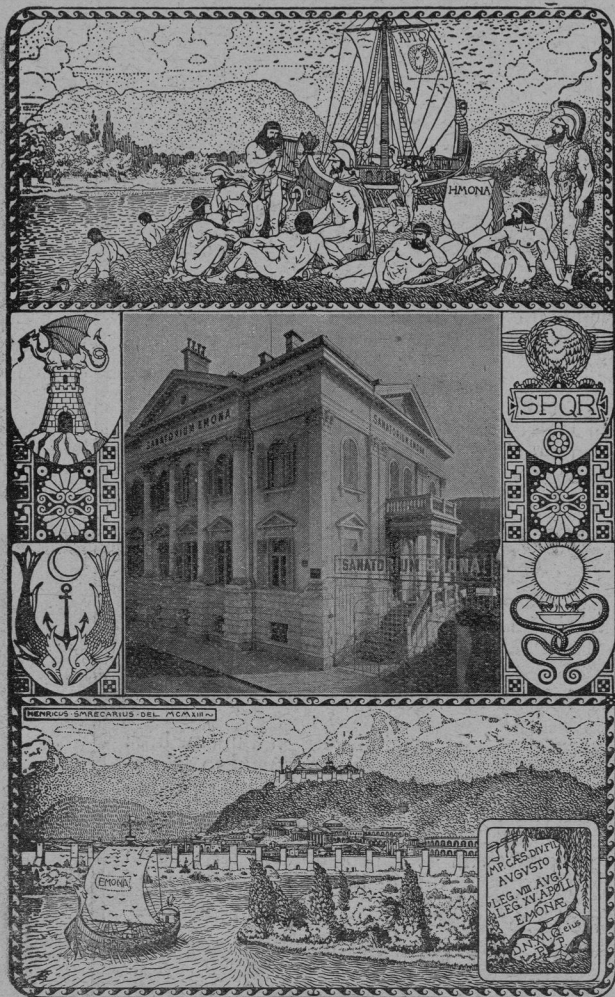
4 1 0
4 4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

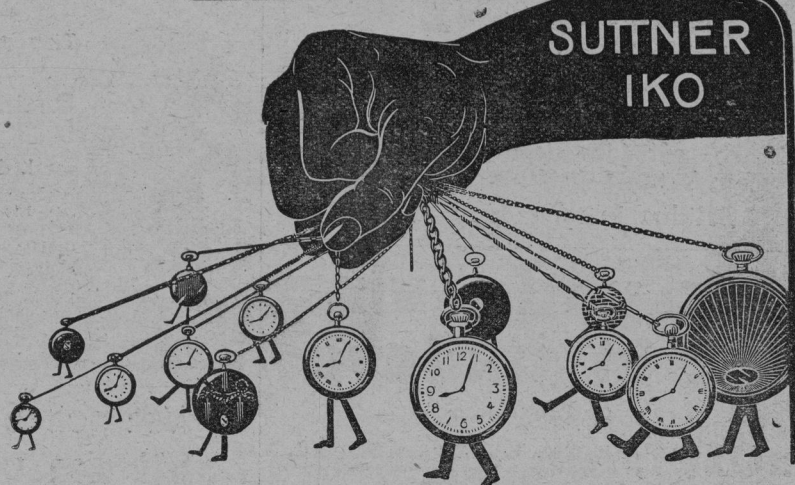

Selenburgova ulica 1
(s raven trgovine Tkar)

Špeciālna trgovina bluz

Antonija Sitar

Dobro »IKO« uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je
mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
 potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine
 prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf
 ura K 12'40
 št. 99449 Roskopf ura, grav. močna,
 2 pokrova K 18'60
 št. 99600 Radijska žepna ura ponoči
 sveteča K 16'20
 št. 99865 Kovinasta verižica K 1'60
 št. 99645 Uhani ameriški double
 zlato K 3'40
 št. 99022 Srebr. rožni venec K 9'50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navo-
 dilo o modernem

**negovanju
 prsi.**

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju
 obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE,**
Presburg (Ogrsko) Schanzstrasse 2,
Abt. 95. — Ne stane nič.

Slav. občinstvu in gosp. trgovcem priporočam

slamnate čevlje (šolne)

in slamnate podplate za v čevlje

katere sem začel izdelovati, tako da ustrezem lah-
 ko vsaki zahtevi. Ker je druga obutev tako draga,
 bode ta za osebe, ki imajo opravilo v sobah,
 prav dobro došla. Naj vsakdo poskusi!

FRANC CERAR, tovarna slamninkov v Stobu,
 pošta Domžale pri Ljubljani.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Kržaj v Spodnji Šiški št. 222
 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200
 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra-
 stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K.
 Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za
 rast las. — **Za gotovost se jamči. — Zado-**
stuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavnica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** **Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.**

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogrsko: 1/4 leta K 3'80, 1/2 leta K 7'50, celo leto K 15'—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5'—, 1/2 leta K 10'—celo leto K 20'—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24'—. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, Inadstropje.